

Form — saaledes var fuldstændig hele Karakteren af Forhandlingerne — og som vi havde yttret i Udvalget, vi bleve vel nok enige om Hensigtsløsheden af Størrelse. Men vi forlangte som Betingelse en Kommission og en Lov fastsat derom. At der deri skulde ligge, at alle de Enkeltheder, som vi havde fremsat om Kommissionens Sammensætning, skulde ordnes efter Reglerne fra 1871, er rigtig nok. Det skulde ligge deri, at alle Enkeltheder i vor Betænkning skulde fastholdes; men der var saa meget mindre Anledning til at tale derom, som Forslag om at nedsætte en Kommission overhoved ikke forelaa. Det var Hovedkarakteren af vor Forhandling. Den var rettet mod det ærede Medlem fra den anden Side, som indbegreb os og troede, at vi vare gaaede for vidt i vore Indrømmelser, idet vi fastholdt dem fuldt ud. Det var det, som jeg mente, da jeg udtalte, at vi, naar man var villig til Overenskomst, kunde komme til Enighed i Løbet af 3—4 Dage, ikke som der blev sagt i Regjeringens Organer, i 3—4 Maanedes. Men jeg skal ikke negte, at det forekommer mig, at, naar man læser disse Udtalelser her om Regjeringens Stilling til sine Venner i Udvalget, som behandlede Sagen efterat den var tilbagevist, har Regjeringen i Virkeligheden ikke røbet nogen synderlig Tilbøjelighed til at komme til en Overenskomst. Jeg er overbevist om, at, havde Ministeriet fremsat et eneste Ønske om at forhandle denne Sag mundtlig, vilde ikke en Gæst, ikke engang den ærede Ordfører, have modsat sig en saadan Begjæring paa nogen Maade. Det skal siges, at vi behandlede denne Sag, saaledes som jeg sluttede med, sa glig i og for sig, og jeg sluttede med den Bemærkning, at vi ikke vilde slaa Vestindianerne, fordi vi ikke herhjemme havde viist os stærke nok til at slaa Ministeriet Estrup. Vi sprang ikke over Gjærdet, hvor det var lavest. Det er Antydning nok af, hvilken Retning mine Udtalelser gik. Altsaa i os og i Spire havde den ærede Minister havt i alt Fald et Flertals-Materiale at forhandle med om denne Sag, naar den ærede Minister havde havt det Ønske at komme til en Forstaaelse paa et rimeligt Grundlag. Naar den ærede Minister derimod sagde, at det og det vilde han ikke gaa ind paa, og at vi vilde noget Andet, og at saa brast det, saa er det en anden Sag; men det være som det vil, saa staaer det tilbage: efter hvilken Lov, hvilken Bestemmelse har den ærede Minister handlet, naar han Dagen efter, at han har faaet Bevillingen negtet af Folkethinget, bruger denne Bevilling af Statskassen? Det staaer tilbage at faae oplyst. Jeg kjender ingen og kan ikke se, hvilken fornuftig Løst der er forbundet med at søge Bevillingen af Folkethinget, naar Endepunktet er det: vi behøve ikke Folkethingets Hjælp til denne Bevilling.

Svad nu angaar den politiske Stilling, som den ærede Minister omtalte, ligger det

noget fjernere for mig at komme nærmere ind derpaa. Jeg skal imidlertid søge at rette en Misforstaaelse, som den ærede Minister gjorde sig skyldig i. Han mente nemlig, at han havde slaaet en Storm tilbage. Det er en Misforstaaelse. Der er Intet slaaet tilbage fra den ærede Ministers Side. Jeg har endnu ikke set noget egentlig Positivt til videre Nytte for Landet, som den ærede Minister skulde have udrettet i de henvendte 4 Aar, han har siddet ved Statens Ror. Jeg indrømmer, at han seilede igjennem ifjor; men det var ingen Storm, det var blot Tang, der laa i Veien. Den bøjede sig for Skibet, da han seilede over den. Det var ikke den ærede Ministers Kraft, der gjorde Udslaget der; det var en Egenfskab ved det, han mødte paa sin Vej. Jeg tror, at den ærede Minister skulde erindre, at det virkelig ikke er hverken ved den dybe politiske Indsigt i de gjorte Skridt eller ved den Naade, hvorpaa han har ført sin Politik, at han havde den Fremgang ifjor. Nei, Uarsagen dertil ligger ganske andre Steder.

Endelig har jeg den Bemærkning til den ærede Minister, at jeg ikke tror, det er rigtigt, naar han fortolker mine Ord, sagte i al Oprigtighed og Alvor, helt anderledes, end de ere faldne. Jeg sagde, at indadtil, med Hensyn til Landets Styrelse, har jeg Mindretalsmand her i Thinget, ikke nogen Tillid til dette Ministerium. Hvor skulde jeg faae den fra? Men jeg sagde, at det endda var det Underordnede. Kunde jeg eller kan jeg ved senere Forhandlinger og Oplysninger, som jeg maatte komme til, vinde den Overbevisning, at, uagtet det, der ellers er imellem os, er dette Ministerium dog det rette Ministerium for Fædrelandet udadtil, saa kunde min Stilling blive en anden. Deri kan den ærede Minister ikke lægge den Fortolkning, han har lagt. Jeg vil dog, idet jeg fremdeles fastholder det Forbehold: først at dømme om Ministeriets Stilling udadtil for vort Fædreland, naar jeg faar de fornødne Oplysninger i den Henseende, sige, at den Naade, hvorpaa den ærede Minister optraadte forleden Dag, styrkede ikke mit Haab om, at jeg vil faae fuld Forvisning i den Henseende. Thi da den ærede Minister, den første Gang han traadte frem for det danske Følkething, efter at der under hans Ledelse — jeg siger ikke Andet — er tilføjet Danmark en saadan Udmyngelse, og os Alle en saadan Smerte, traadte op paa en saadan Naade, som det forekommer mig, at han gjorde ligeoverfor Folkethinget sidst, den første Gang han havde Lidet efter Katastrofen — maa jeg sige, at jeg ligesover for ham har nogen Tvivl om, hvorvidt — jeg vil holde mig til mig selv — min Tjælfæ og hans om denne Sags Betydning stemme saaledes, at jeg for Tiden kan føle mig betrygget ved at se ham i Spidsen for Landets Ledelse, naar der tales om dets Anliggender udadtil.